



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 590/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 1741/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 1741/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 1741/2009 konal bez zbytočných prieťahov.

3. JUDr. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jej právnej zástupkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 590/2016 z 13. septembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej aj „okresný súd“, v citáciách aj „odporca“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 1741/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že „Sťažovateľka, ako právna nástupkyňa svojho manžela [REDAKOVANÉ], pôvodného účastníka konania na strane oprávneného, sa v konaní vedenom od 13.08. 2009 pred odporcom pod sp. zn. 17 Er/1741/2009, EX 163/2009, domáhala proti povinnému [REDAKOVANÉ] vymoženiu pohľadávky vo výške 1.547,20 Eur s prísl. priznanej uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 6.5.2008, sp. zn. 48 Er/2258/2007-216, ktoré vo výroku o priznaní vymáhanej pohľadávky nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňa 13.5.2009.

Proti exekúcii podal povinný dňa 24. mája 2010 námietky.

Uznesením zo dňa 27.9.2010 č.k. 17 Er/1741/2009-42 Okresný súd KE I obsadený vyšším súdnym úradníkom, námietky povinného zamietol.

Proti uvedenému Uzneseniu podal dňa 15. decembra 2010 povinný odvolanie.

Odvolanie povinného zo dňa 15. decembra 2010 odporca nedoručil ani oprávnenému, ani jeho právnej nástupkyňi do dňa podania tejto sťažnosti.

Napriek nedoručeniu odvolania povinného zo dňa 15. decembra 2010 proti uzneseniu zo dňa 27.9.2010 oprávnenému odporca uznesením zo dňa 21. februára 2012, sp. zn. 17 Er/1741/2009-100 vyhovel námietkam povinného.

Následne odporca, uznesenie zo dňa 21. februára 2012, sp. zn. 17 Er/1741/2009-100, oprávnenému nedoručil, ale napriek tejto skutočnosti predmetne uznesenie dňa 12.5.2012 vyznačil doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.

Námietku oprávneného proti uvedenému nesprávnemu postupu, odporca rozhodol Uznesením zo dňa 6.9.2013 sp. zn. 17 Er/1741 /2009-174, ktorým zrušil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na uznesení zo dňa 21. februára 2012, sp. zn. 17 Er/1741/2009-100.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 17.3.2014, sp. zn. 5CoE/134/2013-183 potvrdil uznesenie odporcu zo dňa 21. februára 2012, sp. zn. 17 Er/1741/2009-100.

Najvyšší súd SR na základe dovolania sťažovateľky, uznesením zo dňa 06. októbra 2015 pod sp. zn. 3Oboer/26/2014 zrušil uznesenie odporcu zo dňa 21. februára 2012 sp. zn. 17 Er/1741/2009-100 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.3.2014 sp. zn. 5 CoE/134/2013-1 83 a vec odporcovi vrátil, pretože odporca nedoručením odvolania povinného odňal účastníkovi -oprávnenému možnosť konať pred súdom, neposkytol súdnu ochranu a porušil základné právo na spravodlivosť.“.

3. V podaní doručenom ústavnému súdu 10. marca 2016 sťažovateľka uviedla:

„Odporca prehľbil stav právnej neistoty sťažovateľky tým, že napriek rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR zo dňa 06. 10. 2015, do dňa podania tohto doplnenia, teda v priebehu viac ako 5 mesiacov po vydaní rozhodnutia NS, nesplnil svoju procesnú povinnosť a nedoručil sťažovateľke odvolanie povinného z 15. decembra 2010 v exekučnej veci proti

uznesení v. s. u. z 27. 9. 2010. K náprave věci nedochádza a odporca pokračuje v prietahoch v konaní.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 1741/2009 porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov a zaplatiť sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume 1 500 €, ako aj úhradu trov konania.

5. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 SprV/271/2016 (doručeným ústavnému súdu 9. augusta 2016), v ktorom sa okrem iného uvádza, že „*Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci dospel som k záveru, že predmetná vec sa javí ako fakticky zložitejšia, nakoľko povinný v rámci exekučného konania žiadal započítať pohľadávky, ktoré však sú riešené v trestnom konaní, ktoré je v štádiu prípravného konania.*

Procesný postup súdu v predmetnom konaní vykazuje známky nečinnosti v určitých časových úsekoch, napr. sudca rozhodoval o odvolaní povinného z 15. 12. 2010 proti uznesení č. k. 17 Er/1741/2009-42 až 21. 2. 2012 a odvolanie povinného z 15. 10. 2010 proti uznesení č. k. 17 Er/174/2009-42 nedoručil oprávnenej ani po vydaní rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Sudcovia a súdni úradníci exekučného úseku Okresného súdu Košice I sú dlhodobo pracovne značne zaťaženi a objektívne nedokážu vo všetkých veciach pridelených na vybavenie konať plynulo a bez prietahov.

Na základe vyššie uvedeného sťažnosť [REDAKOVANÉ] hodnotím ako dôvodnú.“

6. Priebeh napadnutého konania, ktoré začalo ešte 30. júla 2009, kedy právny predchodca sťažovateľky [REDAKOVANÉ] podal Exekútorskému úradu súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému, až do 21. februára 2012, kedy okresný súd uznesením vyhovel námietkam povinného, už vyhodnotil ústavný súd v uznesení sp. zn. IV. ÚS 189/2012 z 12. apríla 2012, keď sťažnosť právneho predchodcu sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože

krátkodobá nečinnosť okresného súdu od 20. júla 2011 do 21. februára 2012 nedosahovala intenzitu zbytočných prietahov.

7. Ústavný súd z predloženého súdneho spisu okresného súdu zistil, že ďalší priebeh napadnutého konania bol takýto:

- 13. marec 2012 – právny predchodca sťažovateľky podal návrh okresnému súdu na pripustenie zmeny účastníkov konania a žiadal, aby okresný súd pripustil zmenu účastníka konania a namiesto neho na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. februára 2012 do konania vstúpila sťažovateľka;

- 12. október 2012 – okresný súd uznesením pripustil zmenu účastníka na strane oprávneného tak, že z konania vystúpil právny predchodca sťažovateľky a na jeho miesto nastúpila sťažovateľka (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. marca 2013);

- 23. január 2013 – právny predchodca spolu so sťažovateľkou podali okresnému súdu žiadosť o doručenie uznesenia okresného súdu z 21. februára 2012 a návrh na odpustenie zmeškania lehoty na odvolanie proti predchádzajúcemu uzneseniu;

- 21. marec 2013 – právny predchodca sťažovateľky a sťažovateľka podali okresnému súdu žiadosť o doručenie uznesenia okresného súdu z 21. februára 2012, ktorú podali opakovane aj 4. júna 2013;

- 6. september 2013 – okresný súd uznesením (nadobudlo právoplatnosť 22. októbra 2013) zrušil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na prvopise uznesenia okresného súdu č. k. 17 Er 1741/2009-100 z 21. februára 2012;

- 17. marec 2014 – Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 5 CoE 134/2013 uznesenie okresného súdu sp. zn. 17 Er 1741/2009 z 21. februára 2012 potvrdil a odvolanie sťažovateľky odmietol;

- 13. máj 2014 – okresný súd uznesením priznal odmenu ustanovenému prekladateľovi za vykonaný preklad textu;

- 11. jún 2014 – okresnému súdu bolo doručené dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu zo 17. marca 2014;

- 6. október 2015 – Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Oboer 426/2014 uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 CoE 134/2013 zo 17. marca 2014, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 17 Er 1741/2009 z 21. februára

2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (20. október 2015), pričom uznesenie najvyššieho súdu bolo účastníkmi konania a ich právnymi zástupcami prevzaté 2., resp. 3. novembra 2015.

8. K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti doručenému ústavnému súdu 9. augusta 2016 sťažovateľka stanovisko nezaujala.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

15. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

16. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

18. Pokiaľ ide o prvé z uvedených kritérií, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že rozhodovanie súdu v exekučnom konaní nie je v zásade takým rozhodovaním, ktoré vyžaduje dokazovanie. Je to dané tým, že o veci účastníkov exekučného konania už bolo právoplatne rozhodnuté a existuje vykonateľné rozhodnutie, ktoré je podkladom na

nariadenie exekúcie, alebo existuje iný vykonateľný exekučný titul ustanovený v § 41 Exekučného poriadku. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť spravidla sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci. Na druhej strane možno pripustiť určitú mieru skutkovej zložitosti veci súvisiacej s návrhmi povinného o započítanie vzájomných pohľadávok, čo však nemôže odôvodňovať stav, v akom sa preskúmané exekučné konanie nachádzalo v čase meritórneho prerokovania sťažnosti.

19. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Ústavný súd nezistil, že by sťažovateľka svojím správaním akýmkoľvek spôsobom prispela k predĺženiu napadnutého konania. Napokon ani okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti nepoukázal na to, že by sťažovateľka zapríčinila vznik zbytočných prietahov.

20. Posledným kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu.

21. Ústavný súd z predloženej sťažnosti, jej príloh a z vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľka do napadnutého konania vstúpila namiesto právneho predchodcu [REDACTED] na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 17. februára 2012. Okresný súd uznesením z 12. októbra 2012 pripustil vstup sťažovateľky do napadnutého konania a predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. marca 2013.

22. V prípade procesného nástupníctva na základe singulárnej sukcesie ústavný súd skúma možné porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru iba v období, počas ktorého bol sťažovateľ účastníkom posudzovaného konania (m. m. I. ÚS 50/2014). V okolnostiach danej veci ide o obdobie po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia okresného súdu z 12. októbra 2012, na základe ktorého

sťažovateľka ako účastníčka konania na strane oprávneného vstúpila do napadnutého konania.

23. Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu vo vymedzenom období až dosiaľ je poznačený neefektívnosťou.

24. Uvedené konštatovanie vyplýva predovšetkým zo skutočnosti, že na základe dovolania sťažovateľky najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Oboer 426/2014 zo 6. októbra 2015 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 CoE 134/2013 zo 17. marca 2014, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 17 Er 1741/2009 z 21. februára 2012 a vrátil mu vec na ďalšie konanie ako rozhodnutia postihnuté vadou podľa § 243b ods. 2 OSP v spojení s § 243b ods. 3 OSP.

25. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu, resp. orgánu verejnej moci (v danom prípade všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

26. Konštatovanie predsedu okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti, že „*sudcovia a súdni úradníci exekučného úseku Okresného súdu Košice I sú dlhodobo pracovne značne zaťažení a objektívne nedokážu vo všetkých veciach pridelených na vybavenie konať plynulo a bez prietáhov*“, nemohol ústavný súd akceptovať s poukázaním na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom

konaní. Ústavný súd poznamenáva, že nemožno v žiadnom prípade prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to môže mať za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd (II. ÚS 311/06, IV. ÚS 383/08, III. ÚS 327/2015).

27. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

29. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

30. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 1 500 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukazuje najmä na to, že *„neústavné konanie odporcu donútilo účastníka konania na strane oprávneného k zbytočným úkonom v priebehu 5 rokov a strate času... k zažívaniu nervozity, stresu, poníženia...“*.

31. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 500 €. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia zoberal ústavný súd do úvahy predmet sporu (exekučné konanie), dĺžku doterajšieho priebehu napadnutého konania, moment vstupu sťažovateľky do konania na základe singulárnej sukcesie a postup súdu v danej veci.

33. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti advokátkou [REDACTED]. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

34. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €.

35. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 8,39 €) sumu 296,44 €.

36. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky [REDACTED] v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016